

ad § 223.

Ændringen er forsaavidt kun redaktionel, men tilsigter dog at fastslaa, at det sociale Udvalg ikke maa undlade at ned-sætte Bidraget til Halvdelen, naar Barnet er fyldt 14 Aar, medmindre der foreligger særlige Forhold (saasom at Barnet oplæres i et Fag), der kan begrunde, at Bidraget vedvarende ydes med det fulde Beløb.

ad § 224.

I Stk. 1 er efter „udbetales“ tilføjet et Komma. Ændringen er foranlediget ved en Trykfejl.

ad § 229.

Ifølge Forslagets § 4, Stk. 2, gælder Forsørgelsespligten over for Stedbørn kun, saa længe Barnets egen i Ægteskabet indtraadte Fader eller Moder lever. Afgaar den sidste af Barnets naturlige Forældre ved Døden, bør der derfor kunne udbetales Bidrag efter § 229 for Barnet. Dette kan imidlertid ikke ske efter Bestemmelsens nuværende Affattelse, thi Faderen eller Moderen var ikke ved sin Død Enkemand eller Enke; man har derfor foreslaaet Ordene „er eller har været“ indføjjet.

ad § 231.

Ændringen skyldes, at man har ment at burde anføre Loven om Jordemoder-væsenet, som denne er ændret ved Lov Nr. 246 af 23. Juni 1920.

ad § 238.

Tilføjelsen skyldes, at man finder, at der ikke bør kunne ydes større Hjælp af Kommunen end den Barselhjælp, paagældende kunde have oppebaaret af Sygekassen.

ad § 242.

Bestyrelsen for Københavns Kommunes Hjælpekasse har som et Led i en Række Forslag til Ændringer, hvorom Bestyrelsen har rettet Henvendelse saavel til det i Rigsdagssamlingen 1930—31 nedsatte Udvalg som til Ministeriet, foreslaaet, at det kun bør være en Betingelse for at oppebære fortsat Sygekassehjælp, at vedkommende ikke samtidig med Hjælp fra Sygekassen har modtaget Fattighjælp eller Kommunegæld af en saadan Art og Størrelse, at den har medført Tab af Valgret og Valgbarhed, medens Modtagelsen af almindelig Kommunegæld ikke skal være til Hinder for fortsat Sygekassehjælp. Ministeriet er betænkeligt ved Hjælpekassebestyrelsens Forslag, idet man ikke mener at burde

borttage det Incitament til tilstrækkelig Forsikring mod Sygdom, som ligger i Affattelsen af Forslagets § 242, Nr. 2. Imidlertid er Ministeriet enig med Hjælpekassen, at der kan forekomme Tilfælde, hvor Sygdommen har været saa langvarig og saa tyngende, at selv en tilstrækkelig Forsikring ikke har kunnet slaa til, og at derfor en yderligere Hjælp i Form af Kommunegæld ikke skal afskære fra fortsat Sygekassehjælp. Ud fra foranstaaende Betragtninger er Ændringsforslaget affattet.

ad § 247.

Saaledes som § 63, Stk. 3, i Fattigloven af 9. April 1891 er affattet, har Kommunalbestyrelserne ikke kunnet nægte Hjælp til kronisk syge, der har maattet udgaa af Invalidforsikringen, selv om Grunden hertil har været den, at de har nægtet at underkaste sig Helbredelsesforanstaltninger. Tilføjelsen til Stk. 3 er foretaget for at bøde paa denne Urimelighed.

Det bemærkes, at i Forhold til det i Skrivelse af 29. Oktober 1931 fremsatte Forslag er „Helbredsforanstaltninger“ rettet til „Helbredelsesforanstaltninger“ og „Invalidforsikringsfonden“ til „Invalidforsikringsretten“; begge Rettelser er foranlediget ved Skrivefejl.

ad § 252.

Ændringen skyldes, at man har ment, at alene Underhold efter §§ 247 eller 248 kan sidestilles med Invalidrente og Aldersrente.

ad § 256.

Ifølge § 60 i Forslag til Lov om Folkeforsikring vil der efter Invalidforsikringsrettens Bestemmelse kunne ydes saavel forsikrede som Rentenydere Hjælp til Anskaffelse af Bandager, kunstige Lemmer, Brillor, Sygevoogne og andre Hjælpemidler som Hjælp til Iværksættelse af selvstændig Virksomhed, til Anskaffelse af Arbejdsmaskiner og anden Hjælp til Opnaaelse af Beskæftigelse. Saaledes som § 256, Stk. 2, var affattet, vilde der kun kunne ydes Hjælp til Anskaffelse af Bandager, kunstige Lemmer og lign., og da man maå anse det for rigtigst, at det sociale Udvalg, naar der foreligger særlige Omstændigheder, har Mulighed ogsaa for at yde en Hjælp, der er videregaaende, men maaske i det givne Tilfælde netop den hensigtsmæssigste, nemlig Hjælp til Iværksættelse af selvstændig Virksomhed og lign., har man stillet foranstaaende Forslag.